

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 831/06
07.06.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Janka Lazarevića, predsednika veća, Milene Inić-Drecun, Gorana Čavline, Bate Cvetkovića i Dragana Aćimovića, članova veća, sa savetnikom Vesnom Veselinović, zapisničarem, u krivičnom predmetu protiv optuženog AA, zbog krivičnog dela teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, odlučujući o žalbi branioca optuženog, advokata BB, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Požarevcu K. 52/2001 od 27.12.2005. godine, u sednici veća održanoj dana 07.06.2006. godine u smislu člana 375. Zakonika o krivičnom postupku u prisustvu optuženog AA i njegovog branioca, advokata AA, doneo je

P R E S U D U

DELIMIČNIM UVAŽENJEM žalbe branioca optuženog AA, PREINAČUJE SE u pogledu odluke o kazni presuda Okružnog suda u Požarevcu K. br. 52/2001 od 27.12.2005. godine, tako što Vrhovni sud optuženog AA, za krivično delo teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. KZ RS, za koje je oglašen krivim tom presudom, OSUĐUJE na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine u koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 11.06.1995. godine do 31.10.1995. godine, dok se u ostalom delu žalba branioca optuženog ODBIJA kao neosnovana, a prvostepena presuda u nepreinačenom delu POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Okružnog suda u Požarevcu K. br. 52/2001 od 27.12.2005. godine optuženi AA, oglašen je krivim zbog krivičnog dela teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. KZ RS i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine u koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 11.06.1995. godine do 31.10.1995. godine.

Optuženi je obavezan da plati sve troškove krivičnog postupka koliko oni budu iznosili, a o čemu će predsednik veća doneti posebno rešenje, a da na ime sudskog paušala plati sudu iznos od 20.000 dinara, a sve u roku od 15 dana od dana pravnosnažnosti presude.

Istom presudom oštećeni CC i DD, su radi ostvarivanja imovinskopravnog zahteva upućene na građansku parnicu.

Protiv ove presude žalbu je izjavio branilac optuženog, advokat BB, zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede krivičnog zakona, sa predlogom da Vrhovni sud prvostepenu presudu ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje.

Republički javni tužilac Srbije u pismenom podnesku Ktž. br. 935/06 od 09.05.2006. godine, predložio je da se žalba branioca optuženog odbije kao neosnovana, a prvostepena presuda potvrdi.

Vrhovni sud je održao sednicu veća u smislu odredbe člana 375. ZKP, u odsustvu uredno obaveštenog Republičkog javnog tužioca i prisustvu optuženog AA i njegovog branioca, advokata BB, na kojoj je razmotrio sve spise ovog predmeta zajedno sa pobijanom presudom, pa je po oceni žalbenih navoda i mišljenja Republičkog javnog tužioca datog u napred navedenom pismenom podnesku, našao da je žalba branioca optuženog AA delimično osnovana.

Pobijana presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka niti povrede krivičnog zakona na koje Vrhovni sud kao drugostepeni uvek pazi po službenoj dužnosti u smislu člana 380. ZKP.

Sledstveno tome, Vrhovni sud nalazi da prvostepena presuda ne sadrži ni bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, koje se, prema navodima žalbe branioca optuženog, ogledaju u tome što je izreka prvostepene presude nerazumljiva i to u pogledu stepena alkoholisanosti optuženog u vreme izvršenja predmetnog krivičnog dela, te da presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, a oni koji su dati su međusobno protivrečni, budući da prvostepeni sud u celosti prihvata iskaze svedoka EE i FF, ali prilikom interpretacije njihovih iskaza izostavlja deo kada su naveli da optuženi u vreme kada je izašao iz kafića, dakle, pre predmetne saobraćajne nezgode nije odavao utisak lica koje je pod dejstvom alkohola, što potom i ne ceni prilikom utvrđivanja nivoa alkoholemije optuženog. Najzad pobijajući presudu po istom osnovu ukazuje i da je prvostepeni sud pogrešno u obrazloženju presude predstavio nalaz i mišljenje veštaka Instituta za sudsku medicinu.

Ovo stoga, jer Vrhovni sud nalazi, a nasuprot iznetim žalbenim navodima branioca optuženog da je izreka prvostepene presude razumljiva, jer ista sadrži sva zakonska obeležja krivičnog dela za koje je optuženi oglašen krivim, a navod u činjeničnom opisu dela optuženog u izreci presude "da je optuženi upravljao svojim putničkim vozilom pod dejstvom alkohola od najmanje oko 1 promila u krvi" ne dovodi u sumnju stvarnu količinu alkohola u krvi koju je optuženi imao u vreme izvršenja predmetnog krivičnog dela, budući da je prvostepeni sud deciderano u obrazloženju presude istakao da je na osnovu nalaza i mišljenja veštaka dr HH i Instituta za sudsku medicinu utvrdio alkoholemiju optuženog pre saobraćajne nezgode od najmanje 1 promila. S tim u vezi neosnovan je i navod branioca optuženog kojim se ukazuje da u presudi nema razloga o tome na koji način je utvrđen stepen alkoholisanosti optuženog uticao na njegovu sposobnost na vožnju s obzirom da je prvostepeni sud na strani 10 obrazloženja presude naveo da je na osnovu dopunskog nalaza i mišljenja dr HH, utvrdio da se optuženi u vreme udesa nalazio u lakom stepenu alkoholisanosti i da takvo stanje kod vozača kompromituje njegovu sposobnost za bezbednu vožnju.

Sem toga, Vrhovni sud nalazi da prvostepeni sud time što u celosti prihvata iskaze EE i FF, saslušanih u svojstvu svedoka, a da pri tom ne citira niti pak ceni prilikom utvrđivanja stepena alkoholisanosti optuženog, njihove iskaze u delu kada su naveli da optuženi u vreme kada je izašao iz kafića pre saobraćajne nezgode nije odavao utisak lica pod dejstvom alkohola, nije učinio razloge presude o odlučnoj činjenici - alkoholisanost i optuženog u vreme izvršenja krivičnog dela protivurečnim, budući da je istu utvrdio na osnovu stručnih i objektivnih nalaza i mišljenja sudskih veštaka Instituta za sudsku medicinu i dr HH, pa su stoga za utvrđivanje ove činjenice bez značaja subjektivne ocene ovih svedoka.

Najzad, o odlučnim činjenicama, nema ni protivurečnosti između onoga što se navodi u razlozima presude o sadržini nalaza i mišljenja veštaka Instituta za sudsku medicinu i samog tog nalaza i mišljenja, jer je prvostepeni sud označeni nalaz u potpunosti pravilno citirao, pa su stoga i suprotni žalbeni navodi branioca optuženog ocenjeni kao neosnovani.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja branilac optuženog žalbom osporava pravilnost činjeničnih zaključaka prvostepenog suda u pogledu odlučnih činjenica vezanih za postojanje krivičnog dela teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. KZ RS i krivične odgovornosti optuženog AA za isto. Naime, branilac optuženog žalbom ističe da u prvostepenom postupku nije na pouzdan način utvrđen stepen alkoholisanosti optuženog i s tim u vezi ukazuje da je prvostepeni sud pogrešio što nije prihvatio njegovu odbranu o količini popijenog pića pre i nakon saobraćajne nezgode. Istovremeno žalbom se osporava i ocena nalaza i mišljenja veštaka saobraćajne struke od strane prvostepenog suda i ukazuje, suprotno zaključku prvostepenog suda, da upravljanje vozilom neprilagođenom brzinom nije uzrok predmetne saobraćajne nezgode, već da je do iste došlo jer je optuženi bio prinuđen da preduzme radnju intenzivnog kočenja skretanjem u levo radi izbegavanja direktnog kontakta sa vozilom kojim je upravljao oštećeni GG, a da se ni povrede sada pokojnih GG i II ne mogu pripisati propustima u vožnji optuženog, već, naprotiv, preopterećenosti vozila oštećenog zapaljivom materijom.

Iznete žalbene navode, Vrhovni sud ocenjuje kao neosnovane i istima se ne dovodi u sumnju zaključak prvostepenog suda da je optuženi izvršio krivično delo teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. KZ RS, jer je prvostepeni sud činjenično stanje tačno i potpuno utvrdio pravilno ceneći sve izvedene dokaze pojedinačno i u međusobnoj povezanosti kao i sa odbranom optuženog.

Alkoholizirano stanje optuženog sa stepenom alkoholemije od najmanje 1 promil, utvrđeno je na osnovu nalaza i mišljenja veštaka Instituta za sudsku medicinu, a koji je u skladu sa konstatacijom istražnog sudije u zapisniku o uviđaju predmetne saobraćajne nezgode, da je optuženi odavao utisak pijanog čoveka i iskazom JJ, saslušanog u svojstvu svedoka koji je ukazao da je tokom razgovora sa optuženim nakon udesa isti bio pijan, pa je prvostepeni sud ceneći ove dokaze i dovodeći ih u vezu sa nalazom i mišljenjem veštaka dr HH u kome je navedeno da je optuženi u vreme udesa mogao imati između 1 i 1,2 promila alkohola u krvi usled koga je njegova sposobnost za bezbednu vožnju bila kompromitovana, pravilno, upravljanje vozilom u alkoholisanom stanju doveo u uzročnu vezu sa nastankom predmetne saobraćajne nezgode. S tim u vezi prvostepeni sud je dao jasne i dovoljne razloge, koje u svemu kao pravilne prihvata i ovaj sud, zbog čega nije prihvatio odbranu optuženog datu na glavnom pretresu i to u pogledu količine konzumiranog alkohola pre i nakon kritičnog događaja jer je ista u suprotnosti sa napred navedenim dokazima koji su međusobno saglasni, a na osnovu kojih je prvostepeni sud utvrdio stepen alkoholisanosti optuženog u vreme izvršenja krivičnog dela. Nadalje, po oceni Vrhovnog suda, prvostepeni sud je pravilno ocenio kao neosnovanu odbranu optuženog i u delu kada je tvrdio da je oštećeni GG svojim putničkim vozilom prešao na kolovoznu traku kojom se on kretao upravljajući svojim putničkim vozilom, pa je, da bi izbegao direktan kontakt sa ovim vozilom, prešao u kolovoznu traku namenjenu za kretanje vozila iz suprotnog smera, imajući u vidu da je ovakva njegova odbrana protivrečna iskazima svedoka JJ i KK koje prvostepeni sud pravilno prihvata kao verodostojne, a koji su naveli da oštećeni ni u jednom trenutku nije prelazio u kolovoznu traku kojom se kretalo vozilo optuženog kao i sa nalazom i mišljenjem veštaka saobraćajne struke LL, a na osnovu koga je utvrđeno da propusta na strani oštećenog nije bilo, a da bi optuženi mogao izbeći sudar o levi bok "M" kojim je upravljao oštećeni samo da je vozilom upravljao brzinom manjom od 72,3 km na čas.

Stoga, po oceni Vrhovnog suda, na osnovu pravilne ocene navedenog nalaza i mišljenja veštaka saobraćajne struke je utvrđeno da je preduzimanje intenzivnog kočenja sa skretanjem u levo od strane optuženog moglo biti preduzeto kao radnja iz subjektivnih razloga koji nisu vezani za opasnost saobraćajne radnje - prepreke na putu, pa je stoga prvostepeni sud pravilno našao da u nastanku saobraćajne nezgode nema doprinosa oštećenog, što sve ukazuje na neosnovanost odbrane optuženog i u ovom delu, pa se samim tim i žalbeni navodi branioca optuženog kojima se ovakva odbrana sledi, pokazuju kao neosnovani.

S tim u vezi, prvostepeni sud je pravilno propust optuženog koji se ogleda u prelasku na levu stranu kolovoza i to u trenutku kada mu je iz suprotnog smera dolazilo u susret putničko vozilo marke "M" kojim je upravljao sada pokojni GG, doveo u uzročnu vezu sa nepropisnom vožnjom optuženog koji se kretao neprilagođenom brzinom uslovima puta i saobraćaja i to od 84,2 km na čas, u alkoholisanom stanju od 1 promila alkohola u krvi, usled čega je prednjim levim delom vozila udario prednji levi bočni deo vozila «M» koji se usled udara nakon sletanja sa kolovoza zapalio, pri čemu su oštećeni GG i II zadobili telesne povrede koje su prouzrokovale njihovu smrt, te da je u odnosu na osnovno krivično delo optuženi postupao sa eventualnim umišljajem a u odnosu na nastupelu smrtnu posledicu nehatno.

Na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje pravilno je primenjen krivični zakon kada je delo optuženog opisano u izreci prvostepene presude pravno kvalifikovano kao krivično delo teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. KZ RS, te se neosnovano žalbom branioca optuženog pobija prvostepena presuda i zbog povrede krivičnog zakona kao što je neosnovan i predlog u žalbi da prvostepena presuda bude ukinuta i predmet vraćen istom sudu na ponovno suđenje.

Nadalje, s tim u vezi, iako je u međuvremenu dana 01.01.2006. godine, stupio na snagu Krivični zakonik kojim je krivično delo teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. KZ RS predviđeno kao krivično delo iz člana 297. stav 2. u vezi člana 289. stav 1. tog zakona, a kojom odredbom je propisana blaža kazna zatvora u odnosu na odredbu člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. KZ RS, koja je važila u vreme izvršenja krivičnog dela u pitanju, Vrhovni sud nalazi da novi, Krivični zakonik nije blaži za učinioca u konkretnom slučaju, budući da odredba člana 297. stav 5. Krivičnog zakonika, svim učiniocima krivičnog dela iz člana 297. od stava 1. do stava 4., osim izricanja kazne zatvora predviđa i obavezno izricanje mere bezbednosti zabrane upravljanja motornim vozilom, koja mera nije izrečena prvostepenom presudom, pa samim tim ovaj sud, nije po službenoj dužnosti prvostepenu presudu preinačio u pogledu pravne ocene dela.

Ispitujući pobijanu presudu u delu odluke o kazni, povodom žalbe branioca optuženog koja je izjavljena zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede krivičnog zakona, pa u smislu člana 383. ZKP, sadrži u sebi žalbu zbog odluke o krivičnoj sankciji, Vrhovni sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno utvrdio sve okolnosti iz člana 41. OKZ, a koje su od značaja za vrstu i visinu krivične sankcije, ali utvrđenim olakšavajućim okolnostima a to su da je optuženi relativno mlad čovek, njegovo porodično stanje, korektno držanje pred sudom i žaljenje zbog nastale posledice, nije dao odgovarajući značaj, pa je optuženom izrekao strožu kaznu zatvora nego što je to nužno sa aspekta svrhe kažnjavanja. Stoga je Vrhovni sud uvažio žalbu branioca optuženog imajući pri tom u vidu da je od izvršenja predmetnog krivičnog dela protekao duži vremenski period (11 godina), pa je optuženog za izvršeno krivično delo teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. KZ RS, za koje je prvostepenom presudom oglašen krivim, osudio na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine u

koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 11.06.1995. do 31.10.1995. godine, nalazeći da je ovakva kazna srazmerna težini izvršenog krivičnog dela i krivične odgovornosti optuženog, te nužna, ali i dovoljna za ostvarenje svrhe kažnjavanja iz člana 33. OKZ.

Zbog iznetih razloga, a na osnovu člana 388. ZKP, Vrhovni sud je doneo odluku kao u izreci presude.

Predsednik veća-sudija,

Janko Lazarević, s.r.

Zapisničar,

Vesna Veselinović, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

sd